

Sygn. akt II Ca 1563/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa małoletniego M. P. (1) reprezentowanego przez matkę M. P. (2)

przeciwko J. P.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 29 czerwca 2021 r.

sygn. akt IV RC 213/20

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Małoletni powód M. P. (1), działający przez matkę M. P. (2), wystąpił z żądaniem zasądzenia od pozwanego J. P. na swoją rzecz podwyższonej renty alimentacyjnej w kwocie po 2.500 zł miesięcznie oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany wniósł odpowiedź na pozew, w której uznał powództwo do kwoty po 600 zł miesięcznie, a w pozostałym zakresie zażądał oddalenia powództwa. Wniósł też o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z 29 czerwca 2021 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV RC 213/20, Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu:

1. zasądził podwyższoną rentę alimentacyjną od pozwanego J. P. na rzecz małoletniego powoda M. P. (1) z kwoty po 150 zł miesięcznie do kwoty po 1.400 zł miesięcznie, płatne do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki powoda M. P. (2) począwszy od dnia 4 sierpnia

2020 r. i to w miejsce alimentów ustalonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XII C 1954/13 z dnia 9 grudnia 2013 r.,

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił,

3. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu) kwotę 750 zł tytułem kosztów sądowych,

4. wzajemnie zniósł koszty procesu,

5. wyrokowi w punkcie 1. nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części, tj. co do punktu 2. oddalającego powództwa w pozostałym zakresie oraz co do punktu 4. dotyczącego wzajemnego zniesienia kosztów procesu.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i niepełną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na:

a) bezzasadnym uznaniu, że wydatki małoletniego są wygórowane,

b) bezzasadnym stwierdzeniu, że matka małoletniego nie przeznaczą na wizyty u dentysty 600 zł;

2. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 135 § 1 k.r.o. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu możliwości zarobkowych pozwanego;

3. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 135 § 2 k.r.o. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu, że strony powinny ponosić koszty utrzymania małoletniego po połowie;

4. naruszenia prawa procesowego w postaci art. 100 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji miało wpływ na wynik spraw, albowiem pozwany przegrał w większej części niniejszą sprawę.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego J. P. na rzecz małoletniego M. P. (1) dalszej renty alimentacyjnej w kwocie 600,00 zł i łącznej renty alimentacyjnej w kwocie 2.000 zł,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych,

a ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

W **odpowiedzi na apelację** pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w I i II instancji oraz kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I i II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy jako ponownie rozpoznający sprawę w granicach zaskarżenia, w pełni podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne,

uznając je za własne, jak i wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenę prawną, przyjmując tym samym, że zarzucane apelacją uchybienia są nieuzasadnione.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie dopatrywał się takich błędów w zakresie ustaleń faktycznych, które skutkować miałyby niewłaściwym określeniem obowiązku alimentacyjnego i tym samym wpływać na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Chodzi tu zaś o ogólną kwotę wydatków niezbędnych dla zaspokojenia potrzeb małoletniego powoda oraz możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego. Warto zaznaczyć przy tym, że skuteczne postawienie zarzutu dokonania błędnych ustaleń, będących konsekwencją niewłaściwej oceny materiału dowodowego wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wyrażenie przez stronę odmiennego poglądu, co do oceny poszczególnych dowodów jest jej prawem, jednakże możliwość przedstawienia innej wersji stanu faktycznego nie świadczy jeszcze o nadużyciu zasady swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W apelacji powód zarzucił, że Sąd I instancji niezasadnie przyjął, aby koszty ponoszone w związku z leczeniem stomatologicznym małoletniego M. P. (1) były wygórowane, bowiem jak wskazał skarżący, małoletni powód ma problemy z zębami, co powoduje konieczność częstych wizyt i opłat za kosztowne leczenie. Według apelującego koszty te oscylują wokół kwoty 600 zł. Tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak i z dołączonego do akt pisemnego oświadczenia matki małoletniego powoda z dnia 15 czerwca 2020 r. (k. 12) nie sposób przyjąć, aby koszty z tego tytułu przekraczały 50 zł średnio na miesiąc. Nie naprowadzono dowodów, które wskazywałyby na kształtowanie się tych kosztów na poziomie wyższym niż kwota ujęta we wskazanym oświadczeniu. Jednocześnie biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, nie sposób uznać, by kwota 600 zł średnio miesięcznie była uzasadniona, szczególnie gdy również na etapie składania apelacji strona nie złożyła choćby dokumentów, które potwierdzałyby zasadność wydatków w tej wysokości. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy uznał je za wygórowane, a apelacja poprzez gołosłowne, a więc niepoparte materiałem dowodowym twierdzenia, stanowiska w tym zakresie nie mogła skutecznie podważyć.

W dalszej części podnoszonej argumentacji nie wskazano w zasadzie, jakie jeszcze ustalenia co do usprawiedliwionych wydatków powoda apelujący miałby podważać. W treści apelacji zawarto jedynie ogólnikowe stwierdzenie, że koszty związane z treningami i z zawodami squash są wysokie. Skarżący nie zarzucił jednak, by Sąd Rejonowy ocenił je w sposób nieprawidłowy, z jakich przyczyn, jak i ile, zdaniem powoda, koszty te miałyby ewentualnie wynosić. Tymczasem w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania określił te koszty, wskazując podstawę faktyczną dokonanych obliczeń, a wniesiona przez stronę apelacja nie zawiera twierdzeń, które dokonana ocena by skutecznie zakwestionowała. W tej sytuacji koszty związane z realizacją tej pasji powoda, ustalone przez Sąd Rejonowy, należało uznać za uzasadnione.

Natomiast odnosząc się do zarzutu dotyczącego sytuacji majątkowej i zarobkowej pozwanego J. P., to wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że podawane przez pozwanego dochody są zaniżone i ustalił je na wyższym poziomie. Skarżący powód natomiast jedynie w sposób ogólnikowy twierdzi, że osiągnane przez pozwanego dochody są jeszcze wyższe, niż przyjął to Sąd I instancji. Powód nie podał jednak ani ich wysokości, ani z czego miałyby one wynikać. Trudno więc uznać, że skutecznie podważył on okoliczności związane z sytuacją materialną pozwanego, skoro w podniesionych w apelacji twierdzeniach brak rzeczowej argumentacji w zakresie tego, na czym w istocie miałyby polegać uchybienia w ocenie dokonanej w tym zakresie przez Sąd Rejonowy. W tym stanie rzeczy również i ten zarzut Sąd Okręgowy uznał za pozbawiony jakichkolwiek podstaw.

Małoletni powód kwestionował również zakres obciążania pozwanego finansowym obowiązkiem utrzymania syna. Zarzut ten jest bezzasadny. Zasądzona wysokość alimentów co prawda powinna z jednej strony uwzględniać większy zakres opieki matki nad małoletnim, ale z drugiej nie może pozbawiać pozwanego uczestniczenia w życiu małoletniego powoda, w tym pokrywaniu wydatków podczas spotkań powoda z ojcem, wspólnych wyjazdów, czy też finansowania aktywności dziecka związanej z kolarstwem górskim. Nie można pomijać faktu, że pozwany angażuje się w wychowanie

syna i choć spędza z nim co drugi weekend, połowę wakacji i świąt, to również dzieli z nim pasję – kolarstwo górskie. Co przy tym istotne, matka małoletniego powoda nie partycypuje w kosztach jej realizacji oraz związanych z tym wyjazdów. Jednocześnie należało mieć na uwadze, że pozwany ma dwoje innych dzieci, których usprawiedliwione potrzeby również musi zaspokajać.

Nie można podzielić zarzutu apelującego o nieprawidłowym zastosowaniu art. 100 k.p.c. przy orzekaniu o kosztach postępowania. Biorąc pod uwagę, że powód domagał się podwyższenia dotychczas orzeczonej renty alimentacyjnej o kwotę 2.350 zł, a ostatecznie podwyższenie nastąpiło o kwotę 1.250 zł, to wygrał on postępowanie w I instancji w nieco ponad 50%. Przy tym wyliczenie to nie uwzględnia faktu, że pozwany jeszcze przed wytoczeniem powództwa regulował obowiązek alimentacyjny w kwocie po 600 zł, mimo że obowiązujące wówczas orzeczenie określało je na 150 zł, a nadto uznał powództwo do tej kwoty przy pierwszej czynności procesowej. Stąd też zarzut w omawianym wyżej zakresie nie mógł podlegać uwzględnieniu, a orzeczenie o kosztach postępowania uznać należało za prawidłowe i znajdujące oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 w zw. z art. 391§1 k.p.c. Na koszty poniesione przez pozwanego, który wygrał niniejsze postępowanie odwoławcze, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 120 zł wyliczone na podstawie § 4 ust. 1 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Agnieszka Śliwa